

Határtalanul – Körutazás Erdélyben

HAT-KP-1-2024/1-001707

2025. 06. 08. – 06. 14.

A Nagyrédei Szent Imre Általános Iskola 7. osztályos tanulói vagyunk. Június 8-án 3 tanárunkkal és néhány kísérő felnőttel a Csillagösvény Utazási Iroda szervezésével Erdélybe indultunk. Utazásunk célja az volt, hogy kapcsolatot teremtsünk az út során érintett tájegységek magyarságával és erősítsük egymásban az összetartozás érzését. A tervek között szerepelt történelmi emlékhelyek, irodalmi jellegű helyszínek és személyek életrajzának megismerése, földrajzi érdekességek megtekintése és hogy, megismerjük a határainkon túl élő magyarság múltját, jelenét, lehetőségeit. Ezen ismeretek alapjait megadta az, hogy a kirándulást megelőző hónapokban az osztályunk ellátogatott Várpalotára a Trianon Múzeumba és Budapestre a Magyarság Házába, ahol rendhagyó történelem órán vettünk részt.

1. nap - 06. 08. vasárnap

Reggel 6 órakor volt a gyülekező az iskolánk előtt, sorra érkeztek a hatalmas bőröndökkel, utazótáskákkal. A sofőr bácsi rendszerezve bepakolta őket a buszba, majd az első csoportkép elkészítése és a szülőktől való búcsúzás után útnak indultunk Nagyrédéről.

A hosszú utazás alatt nem unatkoztunk, beszélgettünk, kártyáztunk, nevetgeltünk, örültünk, hogy együtt lehettünk.

Kb. 4 órás utazás után értünk az első állomásunkra, **Aradra**.

A város elég forgalmas volt, nehezen tudtuk az autóbusszal megközelíteni az aradi tizenhárom vértanú emlékművet, amely egy magaslat, domb tetején áll.

Lépcsősor vezet fel a sírkőhöz, melynek egyik oldalán a vértanúk kivégzésének időpontja, a többi oldalon pedig a nevük szerepel.

Az emlékműnél elhelyeztük iskolánk koszorúját és fotókat készítettünk.

Ezután **Déva vára** következett, ahol gyalog sétáltunk fel a hosszú és meredek úton. Nagyon meleg volt, tűzött ránk a nap, de mindenki feljutott a várba, ahol friss, hideg forrásvízzel hűsítettük magunkat, majd gyönyörködtünk a csodálatos kilátásban.

A lefelé vezető hosszú lépcsősorba majd beleszédültünk, mégis tudtunk nézelődni és a szemfülesek napozó gyíkokat is láthattak.

A következő állomás **Vajdahunyad** volt, ahol belülről is megnéztük a gyönyörű várat.

Néhány berendezett szoba, kis kápolna, lovagterem is látogatható volt, ahol elképzelhettük hogyan éltek a középkorban.

A várudvar középtáján egy kút is volt, amelynél a falra vésvé egy arab írást lehetett látni. A kútban pénzermék csillogtak, az odalátogatók dobhatták bele, szerencse reményében.

Este lett mire megérkeztünk **Csernakeresztúrra** a szállásunkra, ahol 3 panzióban voltunk elhelyezve. A lányok tanár néniékkal, a fiúk tanár bácsival és a többi felnőtt egy harmadikban.

Vacsorára húslevest és bolognai spagettit kaptunk, ami nagyon ízlett mindenkinek. A lányok szállásán, az udvaron medence is volt és a házigazda megengedte, hogy használjuk. Jól esett a friss vízben való pancsolás a fárasztó, meleg nap után.

Lili és Dorcsi

2. nap - 06. 09. hétfő

Bőséges reggeli és a bőröndök összepakolása után az autóbusszal elindultunk és **Nagyszeben** városáig meg sem álltunk. Kicsit szemerkélt az eső, így esőkabátot és esernyőt ragadtunk és így indultunk városnézésre Robi bácsival, az idegenvezetőnkkel.

Nagyszeben egy szász város, amely egykor az Erdélyi Fejedelemség fővárosa is volt.

Megnéztük a piactereket, a Hazugok hídját, az evangélikus templomot, a Fő tér nevezetességeit: a katolikus templomot és a Mészárosok házát. A Hazugok hídján megállva, idegenvezetőnk egy néphagyományt mesélt el, miszerint a híd azonnal összeomlik, ha hazug ember lép rá, izgultunk, hogy épségben maradunk -e, van-e közöttünk igaztalan?

Az öntöttvas híd 1859-ben épült és a város egyik sokak által felkeresett nevezetessége. A hidat 2006-ban restaurálták, hogy megőrizzék eredeti állapotát.

A város Főterén szabadidőt is kaptunk, lehetőség volt nézelődni a kipakolt árusok között, akik ásvány ékszereket, illóolajokat, szappanokat és népi ruhákat árultak. A sétáló utcában lépten - nyomon fagyit is lehetett kapni, így azt is megkóstoltuk, mivel az idő is egyre jobbra fordult.

Aztán újra buszra szálltunk és a kerci cisztercita apátság volt a következő úticélunk. Szeben megye északi részén, az Olt folyó partján fekszik **Kerc**.

Ez egy nagyon szépen rendezett, virágosládákkal díszített, parkok, fák övezte, csendes kis település, központjában a Ciszterci Kolostorral. A kolostor Erdély egyik legrégebbi és legfontosabb gótikus stílusú épületegyüttese. Ma már csak a romos állapotát láthatjuk, de az egykori óriási templomnak egy kicsiny része használatban van, szent misét is tartanak benne.

Körülötte az egykori szerzetesek temetkezési helyei találhatók. Gyönyörű zöld bokrok, szépen gondozott virágok díszítik a romok környékét és a sírhelyeket.

Utazásunkat folytatva egy újabb nagy szász város következett, **Brassó**. A buszon ülve észrevettük a hatalmas zöldellő fákkal borított hegyen a fehér betűkkel kiírt városnevet. Az óváros főterére sétáltunk a megannyi étterem, kávézó, fagyizó és műemléképület között.

Közvetlenül a tér mellett található a monumentális, gótikus stílusú épület, az evangélikus Fekete templom. Nevét egy tűzvész után kapta, amikor a falai befeketedtek a füsttől. Híres a benne található hatalmas orgonáról és török szőnyeggyűjteményről.

Csoportkép készítése után itt is kaptunk egy kis szabadidőt. A Fő téren és a sétáló utcában jártunk egyet, fagyit vettünk és a központban lévő szökőkút lépcsőin pihentünk meg és nézelődtünk. Nagy volt a nyüzsgés, sok turista, gyerekcsapat, járókelő fordult meg a téren.

Kb. egy órás utazás után értünk el Kovászna megye egy kis falujába, **Csernátonba**. Estefelé közeledve a falu csendes volt, utcáin alig láttunk embereket. Kíváncsian tekingettünk ki az ablakon, hogy hol lesz a ma esti szállásunk. Az idegenvezetőnk mondta, hogy itt nem lesz majd térerő, ezért az esetleges hazatelefonálásokat még gyorsan intézzük el. Már az utolsó házakat is elhagytuk, a poros, kavicsos földúton jártunk, körülöttünk bokrok, fás részek és még mindig csak haladtunk tovább és tovább. Egyszer csak egy kis kanyar után tehéncsorda bukkant elő, ráérősen ballagtak az úton a busszal szembe. Voltak vagy 20-an, borzas kutya terelte őket és egy bácsi bandukolt mellettük. A busz megállt, a tehenek pedig lassan kitértek a sekély árokba és haladtak a falu irányába. Egyikük az úton szemben állt a busszal és farkasszemet nézett a sofőrrel, nem volt kedve megmoccanni. Pár pillanat múlva, mégis meggondolta magát és bögve elmasírozott mellettünk. Mindannyian az ablakokban csüngtünk és fotókat is tudtunk készíteni. Tovább indulhattunk, ám alig tettünk meg pár métert, a tehéncsorda után birkák állták útunkat, azonban ők gyorsabbak voltak, jobbra-balra félreugráltak és hamar túljutottunk rajtuk.

Néhány kanyar után megérkeztünk a mai szállásra, a Malomkertbe. Egy nagy Székelykapu volt a bejárat, ami bevezetett az udvarra. Több épület állt itt, régi, paraszti stílusban meghagyva és felújítva. Egy nagy épület volt az étkező, mögötte a közös fürdő, mosdók, az udvar további részén 3 hosszú, fából készült parasztház állt, aminek a földszintjén és a padlásterében voltak a szobák.

Volt az udvarban egy vízimalom, melynek kerekét az egyik apukának sikerült elmozdítani, aztán a fiúk nekiláttak és meghajtották a kereket, és bent, a malom belsejében elindult az őrlés. Láttunk bent különböző díszítésű liszteszsákokat, malomköveket, korabeli edényeket, ruhákat. A hatalmas füves udvaron szaladgálhattunk kedvünkre.

Vacsorára zöldséglevest és spagettit kaptunk. Miután mindenki jóllakott, kitalálta tanár bácsi, hogy van a közelben egy kilátó, még világos van, sétáljunk el oda. Így is történt, egy kis patakon kellett átmenni, majd jó meredek hegyen fölfelé az ösvényen.

Amikor felértünk a kőből készült kilátó toronyhoz, elszomorodtunk, mert a nagy, nehéz fa ajtaja be volt zárva, így nem tudtunk feljutni a toronyba. Azaz mégiscsak sikerült, mert az ajtó alatt akkora kikapart mélyedés volt, hogy pár embernek, a bátrabbaknak sikerült átmászni az ajtó alatt. Amikor feljutottunk a toronyba a sok-sok lépcsőn, páratlan kilátás tárult elénk, gyönyörű erdők, legelők, csodaszép táj. Visszafelé kicsit nehezebb volt kijutni az ajtó alatt, de az apukák és tanár nénik ott voltak, segítettek, vigyáztak ránk.

A visszaúton ugráltunk a patakon át, meg a patakban is. Lassan besötétedett, a felnőttek kint ültek az ebédlő előtt és beszélgettek, mi pedig az egyik faház padlásszobájában gyűltünk össze, nevetgélünk, viccelődünk, énekeltünk, kártyáztunk, nagyon jól éreztük magunkat.

Úgy volt, ahogy az idegenvezetőnk mondta: nem volt térerő, de volt hazafelé ballagó tehéncsorda, finom vacsora, patakon átugrálás, kilátóba felmáshzás, malomkerékhajtás, futkározás, kártyaparti, kacagás, éjjeli őrjárat, hajnali mosdás a forrásnál és határtalan vendégszeretet. Olyan, mintha visszamentünk volna az időben. Szuper jó volt.

Hanna és Léna

3. nap - 06.10. kedd

A reggel egy szokásos korai keléssel indult, amit ízletes reggeli követett. Bepakoltuk a bőröndöket és útnak eredtünk, de hamar odaértünk a mai első programhoz, **Alsócsernátonba** a Haszmann Pál Múzeumba.

Az udvarra belépve egy hatalmas park tárult elénk, középen egy nagy kúriával. A múzeum alapítója, idősebb Haszmann Pál unokája, Orsolya mesélt nekünk, a múzeum történetéről, a családi gyűjtőmunkáról és ő vezetett minket körbe. Sétánk során először régi, többségükben mezőgazdasági gőzgépeket tekintettünk meg, amelyeket régi szekerek, mezőgazdasági eszközök, gondosan rendszerezett és karbantartott szerszámok követtek.

A múzeum szabadtéri részében egy játékban vett részt az osztályunk. Csapatokat alkottunk és az volt a feladat, hogy a kezünkbe kapott fotórészleteket meg kellett keresni, hogy melyik korabeli paraszti házikóban találjuk, és mi lehet a tárgy neve. A győztes csapat a kertről, a kúriáról készült szép képeslapokat kapott jutalmul. A szabadtéri múzeum része egy kopjafa gyűjtemény is, melyek díszítéséről és azok jelentéséről Orsolya sok érdekességet mesélt el nekünk.

Míg a kertben töltöttük az időt, egyik osztálytársunkat, Bencét, a rokonai keresték meg a közeli faluból. A nagymamája testvére, aki megtudta, hogy pont ezen a vidéken járunk és kihasználta az alkalmat, hogy meglátogassa Bencét, akit már 2-3 éve nem látott. Ez olyan szép meglepetés volt!

Következő úticélunk egy üdülőterület, **Bálványosfürdő** volt. A hosszú, kacsaringós út során megálltunk egy félreeső résznél, ahol kis bódékban különleges mézeket árultak és mi kóstolhattunk belőlük, aztán vásároltunk is hazulra mézet, szörpöt.

Tovább haladva az egyik szálloda parkolójában álltunk meg és innen gyalogosan nekivágtunk egy meredeken felfelé vezető erdei úton. Vadregényes ösvényen haladtunk hegynek fölfelé, fárasztó volt, de gyönyörű helyen jártunk. Csak mi voltunk az erdőben és titkon reméltük, hogy hátha látunk medvét, ez viszont nem következett be. A szállodánál egy kutyas csatlakozott hozzánk és végig kísért minket, egészen a barlangig ameddig az idegenvezető irányított minket.

A neve **Büdös-barlang** volt, amit azért kapott, mert kellemetlen, jellegzetes szagú gáz áramlik ki belőle, kénhidrogén gáz. Maga a barlang le volt zárva, csak az előterébe lehetett bemenni, ahol megtapasztaltuk a száraz gázban való fürdést, a mofettázást.

Idegenvezetőnk egy szomorú legendát is elmesélt a barlanggal kapcsolatban, miszerint régen, amikor nagyon nagy volt a szegénység, nem volt elegendő ennivaló, a családokban meg sok volt az éhes száj, akkor az idősebbek feljöttek ide, a barlanghoz meghalni, hogy velük is kevesebb legyen, akit etetni kell.

De, hogy ne sokáig búslakodjunk a hallottak miatt, Robi, az idegenvezetőnk a barlangból kifelé szappanbuborékokat kezdett eregetni, ami nagyon érdekes volt, mert a buborékok szinte ráültek a kiáramló gázra és nem süllyedtek tovább, hanem kihömpölyögtek a barlangból.

Visszaindultunk az ösvényen, most már könnyebb dolgunk volt, mert lefelé haladtunk, de vigyázni kellett, mert volt, hogy csúszott a talaj. Az egyik osztálytársunk rosszul lépett és megrántotta a bokáját, csak kísérettel tudott lejutni a buszhoz, ahol borogatást kapott rá és megpihentette.

Tovább indultunk a busszal, de nem sokára meg is érkeztünk a **Szent Anna tóhoz**. Itt is sokat gyalogolva, korláttal kijelölt ösvényen jutottunk el egy tisztáshoz ahonnan már látszódott az erdős hegyekkel körbevett gyönyörű tó. Mint egy gyöngyszem olyan volt. Leültünk a partjára, fotókat készítettünk, uzsonnáztunk, kacsáztunk a vízen, sétáltunk és még az arcunkat is megmostuk a tó vizében. Megnéztük a tó mellett lévő Szent Anna Kápolnát, majd indultunk az ösvényen visszafelé.

Szép napsütésben átsétáltunk a másik kráterhez, a **Mohos – tőzegláphoz**. Itt egy nagyon kedves és humoros túravezető fiú ismertetett meg minket a láp ritka és különleges növényeivel, pl. tőzegáfonyával, tőzegrozmaringgal, a húsevő harmatfűvel.

A lápnak csak kis részét lehetett bejárni, mert az esőzések miatt víz alá kerültek a lépegető deszkák.

Bő egy óra utazás után megérkeztünk a szállásunkra, **Csíkсомlyóra** a gyerekkotthonba. Itt az volt az érdekes, hogy akkora szobát kaptunk, ahol az összes fiú elfért, sőt még maradtak üresen is ágyak. A lányok a földszinten voltak, szintén egy hatalmas szobában, emeletes ágyakkal berendezve.

A vacsora után fociztunk kint az udvaron lévő műfüves pályán és megismerkedtünk néhány itt, a gyerekkotthonban élő gyerekkel.

A felnőttek és még néhány diák elsétáltak a Barátok feredőjéhez, ami egy forrás és savanyú, barnás a vize. Padokra ülve a lábat lehet belelógatni, jótekonv hatása is van, állandóan zubog, mert gázok jönnek fel belőle. Viszont olyan hideg a vize, hogy nem sokáig bírtuk a lábat áztatni benne.

A forrásból engedtünk a kulacsunkba vizet, megkóstoltuk, érdekes savanyú íze volt, borvíznek is nevezik.

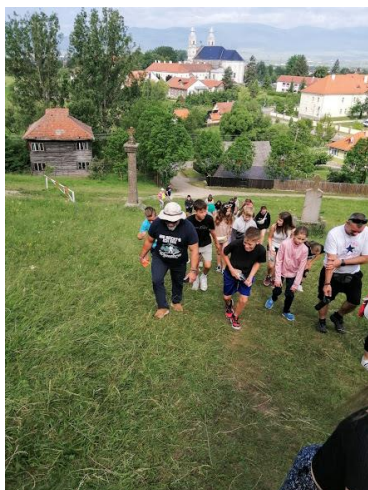
Este a szobánkban még sokáig beszélgettünk a mai nap élményeiről, sűrű programjairól és sajnáltuk, hogy medvét ma sem láttunk, aztán sorra elnyomott minket az álom.

Ádi és Patrik

4. nap - 06. 11. szerda

Nagyon finom és változatos reggelit kaptunk a szálláson. Miután megreggeliztünk, újra elsétáltunk a forráshoz és töltöttünk a vízből, ami kicsit szénsavas volt és vas ízű.

Tanár bácsi vezetésével a legnehezebb úton, egy meredek kaptatón a keresztúton felmáshztunk a Kis-Somlyó tetején lévő **Salvator kápolnához**. Nagyon nehéz volt feljutni, de végül mindenkinek sikerült és büszkék voltunk, hogy teljesíteni tudtuk ezt a próbát. A kilátás csodaszép volt, a reggeli napsütésben előttünk feküdt Csíkсомlyó csendes kis falucskája, a kegytemplom tornyaival, a keresztút állomásaival és a zöldellő erdősséggel. Bementünk a kis, középkori kápolnába, szétnéztünk, fából készült mennyezetét angyalfejek és festett kazetták díszítik, amelyeken az apostolok és szentek vannak. Különleges, szép hely, nyugalom hatott át minket.

Aztán elsétáltunk a nyeregben lévő Hármashalom-oltárhoz, amely a pünkösdi búcsú helyszíne. Az oltár emelvénye előtt terül el az az óriási füves pusztaság, ahová a búcsú napján több százezres tömeg zarándokol el, hogy részt vegyen az ünnepi szent misén. Mivel mi nem a búcsú napján jöttünk, megadatott az a lehetőség, hogy a színpad lépcsőin ülhettünk le, ahol pár nappal korábban érsek, püspök, papok sokasága fordult meg.

Aztán elballagtunk a közelben lévő Misericordia kiállított óriás betűkhöz, melynek jelentése Irgalmasság. Érdekessége, hogy a magyar állam küldte a Vatikánnak és onnan került ajándékként a búcsú helyszínére.

A vadvirágokkal teli réten, majd az árnyas ösvényen sétáltunk vissza a gyerekotthon udvarára a buszhoz, hogy útnak induljunk. Itt azonban, meglepetésünkre, Bőjte Csaba atya beszélgetett néhány felnőttel. Leültünk mi is az udvaron és szólt hozzánk néhány mondatot, majd imádkoztunk együtt, s aztán ő is, mi is útnak indultunk.

Madéfalván álltunk meg, a Siculicidium emlékműnél, ami több száz székely lemészárlásának állít emléket.

„Madéfalvi veszedelemnek” is hívják, amit az osztrák császár rendelt el az adózás miatt fellázadt székelyek ellen.

Elhelyeztük iskolánk koszorúját és emléklapját, és néma tiszteletünket adtuk.

Megérkeztünk a **Békás –szoroshoz**, amely egy több száz méter magas sziklák által alkotott szurdokvölgy. A Békás-patak mentén haladva keltünk át a szoroson. Időnként megálltunk és gyönyörködtünk a csodálatos látványban, az óriási függőleges sziklafalakban, a rajtuk nőtt fák elhelyezkedésében, a mellettünk csörgedező patak kristálytiszta vizében. Vigyázni kellett, mert a kanyargós autótút mellett lehetett egymás mögött egyesével, libasorban haladni. Az út mellett árusok is voltak, sátraikban játékokat, ruhákat, kalapokat, kosarakat árultak, mi csak nézelődtünk.

Következő állomásunk a **Gyilkos-tó** volt, a buszról leszállva gyalog közelítettük meg. Ez is csodaszép volt, az óriási fenyőkkel körbe ölelt víztükör, amelyből korhadó fenyők törzsei állnak ki, ilyen eddig még sehol nem láttunk.

Idegenvezetőnk elmesélte a tó legendáját is, Fazekas Eszterről, akinek olyan szürkés volt a szeme, mint a tó vize.

Szabadidőt is kaptunk, sétálhattunk a tó mentén, kacsákat etettünk, fagyiztunk és ajándékvásárlásra is volt lehetőség a kipakolt bódékban.

Visszaérve Csíksomlyóra, a kegytemplomba mentünk az esti 6 órás misére, ahol két osztálytársunknak lehetősége volt ministrálni. A rövid szertartás alatt volt alkalmunk megcsodálni a templom hatalmas méreteit, szobrait, freskóit, oltárát és a központi helyen lévő fából készült Mária szobrot.

A gyereketthonban vacsora után, megint kint fociztunk az udvaron, voltak, akik sétáltak a kertben, vagy elmentek újra a Barátok feredőjébe. Egyszer csak szirénázást hallottunk és hogy valaki azt kiáltja: Medve!! Szaladtunk a kerítéshez, amerről a hang jött és szemben, a hegyoldalon lévő két erdősáv között két barna foltot pillantottunk meg. A csendőrök is odaértek és petárdát robbantottak, hogy a medvék megijedjenek és visszamenjenek az erdőbe. Fotók is készültek a riadtnak nem mondható állatokról, aminek mi nagyon örültünk.

Marci, Viktor és Áron

5. nap - 06. 12. csütörtök

Reggel kényelmesen megreggeliztünk, és utána elindultunk Gyimesbükkbe az **Ezeréves határhoz**.

A majd egy órás utazás csodálatos tájakon vitt minket keresztül. Mintha egy terepasztalon szelnénk az utat, vadvirágos mezők, zöldellő rétek és megannyi fenyőerdő mellett. Néhol teheneket, lovakat láttunk legelészni, birkákat ballagni. Festői szép volt a táj, az ég kékje és a zöldek sokasága lenyűgözött minket.

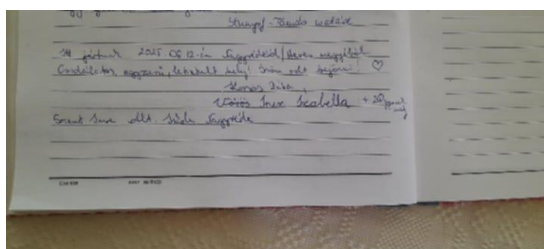
Megérkeztünk az egykori magyar világ legkeletibb sarkához, az Ezeréves határhoz és ezzel a 30-as vasúti őrházhoz, ami a román-magyar állam közti szerződés alapján jött létre.

Idegenvezetőnktől megismerhettük a tatárbetörések történetét és a II. világháború itt zajló eseményeit. Elhelyeztük iskolánk koszorúját és az emléklapot is felkötöttük.

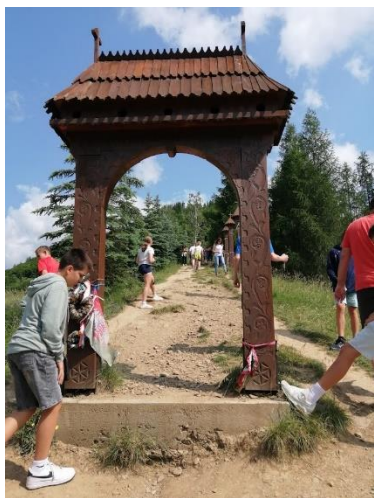
Az őrház fölötti magaslaton áll a Rákóczi-vár, romjai látszódnak, és egy meredek lépcsősoron lehetne feljutni, de sajnos nem mehettünk fel, mert felújítások folytak.

Átsétáltunk a másik oldalra a Gyimesi vesztegzárhoz, **Kontumáchoz**. Az 1700-as évek első felében tomboló pestis járvány miatt épült a vesztegzár. Mindenki, aki a birodalom határán át akart kelni, karanténba kellett vonulnia, ami a pestises időkben 40 napot jelentett. Található itt egy római katolikus kápolna is, amelybe be lehetett menni, az emlékkönyvébe írtunk pár sort, jelölve, hogy honnan érkeztünk.

Nézelődtünk még az emlékparkban, láttuk a határkövet a Szentkorona elferdült keresztjével, a kopjafák sokaságát, amelyek az anyaországtól elszakított területeket jelképezik. Itt is helyeztünk el koszorút és nemzeti színű szalaggal kötöttük fel az emléklapot.

Folytattuk utunkat **Csikszépvíz** felé, hamarosan letértünk a betonútról és egy félreeső helyen megálltunk a busszal. Itt már várt ránk négy lovasszekér. Beosztottuk, hogy ki melyikre ül fel és elindultunk **Kostelekre**. A szekéren nagyon jó volt a hangulat, énekeltünk, viccelődtünk és persze nézelődtünk. Lélegzetelállító, csodálatos tájakon haladtunk, patak csörgedezett mellettünk, fenyőerdők váltogatták egymást a virágos rétekkel, sütött a nap és madarak csicseregtek, gyönyörű volt minden. Földúton és kavicsos úton zötykölődtünk, néha megálltunk és bevártuk a másik szekeret, nem győztünk betelni a táj szépségével. A több mint másfél órás menet, egy mindentől elzárt magyar nyelvű csendes, kis faluba vezetett minket.

Ott egy iskolába mentünk, ahol egy nagyon kedves, vendégszerető házaspár várt minket. A fiatalembert Vaszi Leventének hívták, aki a Szellő néptáncsoport vezetője, néptáncoktató is egyben és a „Felszállott a páva” verseny után vált híressé. Pánkóval és fenyőrügy szörppel kínáltak meg minket, majd Levente mesélt a kultúrájukról és hogy, hogyan alakult meg az iskolája, mit tanulnak ott a gyerekek.

Aztán énekelt nekünk három dalt, ütőgardon kíséretében. Különleges, szép hangja volt, betöltötte az egész termet. Később bejöttek a néptáncos növendékei, köztük a saját gyerekei is, és kerekest, meg csárdást adtak elő. Énekeltek is, nagyon ügyesek voltak, megtapsoltuk őket.

Utána mindenki kiment az udvarra, körbeálltunk és Levente vezetésével egy rövidke néptáncoktatásban lett részünk. Nagyon jól éreztük magunkat és olyan különleges élmény volt, hogy kicsitől a nagyig, felnőtt, gyerek – mindenki táncolt egy nagy kört alkotva.

Játszottunk még kicsit a gyerekekkel, a felnőttek beszélgettek, majd a búcsúzásra került sor, mert előálltak a szekereink és indultunk vissza. Ajándékot is adtunk a gyerekeknek, könyveket, füzeteket, színes ceruzákat, tollakat.

Az út most hosszabbra sikeredett, mert két alkalommal le kellett szállni a szekerekről és gyalog kísértük a lovakat. Rossz volt az út, köves, és magaslatnak felfelé haladva a lovak nem bírtak volna el minket.

Nem bántuk a gyaloglást, mert szép volt az idő, a tájban is gyönyörködhettünk, láttunk legelésző teheneket, birkákat és lovakat is.

Amikor visszaértünk a buszhoz fotókat készítettünk a szekeret vezető bácsikkal, majd elbúcsúztunk tőlük a viszontlátás reményében.

A csíksomlyói szállásra érve örültünk a finom vacsorának, csorbalevest és rántotthúst kaptunk. Amikor mindenki jól lakott, a szokásos barátok fürdőjébe sétáltunk el, majd focizás és futkározás következett sötétedésig. A tartalmas és élménydús nap után, mindenki fáradtan került ágyba.

Dorina és Kloé

6. nap – 06. 13. péntek

Reggel kipihenten ébredtünk és a bőséges reggeli után elbúcsúztunk a gyereketthon vezetőjétől és lakóitól, mert tovább indulunk és ma már nem itt fogunk aludni. A gyerekeknek édességsomagot hagytunk meglepetésként.

Mai első állomásunk **Farkaslaka** volt, ahol Tamási Áron sírját tekintettük meg, ami egy virágos parkban található, két cserefa között. A parkba és a sírhelyhez egy szépen díszített székelykapun át juthatunk. Az idegenvezetőnk érdekes történeteket mesélt ezekről a kapukról és meglepődtünk, mikor elmondta, hogy a kapuk tetején lévő kúpos rész, koporsókat jelképez. Tamási Áron a legnagyobb székely író volt, az ő életéről is beszélt az idegenvezetőnk. Sírján rengeteg koszorú, nemzeti színű szalag volt már és mi is tisztelettel megemlékeztünk róla és elhelyeztük iskolánk koszorúját.

A parkban körbejártuk Erdély első Trianon – emlékművét is, és erre is fölktöttük iskolánk emléktábláját.

Következő úticélunk a **Tordai Sóbánya** volt. Odafele vezető út megint csodaszép volt, gyönyörű zöld vidéket, erdőket, lankákat, virágos réteket láttunk. Amikor megérkeztünk várakozni kellett egy kicsit és mi egyre izgatottabbak lettünk, mert sok érdekességet hallottunk a bányáról az idegenvezetőnkől. Először egy hosszú hideg, boltíves járaton mentünk, ami a bányába vezetett. Ahogy egyre beljebb jutottunk, furcsaságot láttunk, a falak feketék voltak, de volt benne fehér is, olyan volt, mint a márvány.

Az idegenvezetőnk elmondta azért fekete a fal, mert régen fáklyával világítottak és a füst beleolvadt a sóba. „Nem szabad megnyalni, mert fél óra múlva kijön”- mondta Robi bácsi, de ekkorra már jópáran túl voltak ezen, nevtünk is rajtuk, de persze nem lett semmi bajuk.

Hallhattuk a bánya múltját, történetét, a só jelentőségét és egészségre gyakorolt hatását és hogy, hogyan történt a kitermelés a középkorban. Egy kiemelő gépet is láttunk, amit régen lovak hajtottak, ennek a működését egy maketten mutatták meg. A bánya egy mélyebb részébe érve, kipróbáltuk a visszhangot is, bekiabáltuk egy lyukba, hogy „SÓ” és nagyon érdekesen hallottuk vissza.

Tovább sétálva, majd egy hosszú lépcsőn lépdelve lefelé, beértünk a bánya gyomrába. Ez egy óriási üreg volt, hatalmas méretek, fölénk tornyosuló meredek falak, játszótér, asztali tenisz, minigolf pálya, csúszda. A játszótéri körhintákat, libikókákat gyorsan birtokba is vettük. Lehetett itt sétálni, relaxálni, vásárolni, fotózni. Egy emelvényről letekintve a mélységben egy tó volt, amin lehetett csónakázni, a partján pedig körben, kivilágított gömbök voltak. Nagyon szép látvány volt, és igen érdekes dolognak véltük, hogy hogyan keletkezhetett bányató egy sóbányában?

A visszaút fárasztóbb volt, mivel a rengeteg lépcsőfokot felfelé kellett megtenni. Egy-egy szinten, a fordulónál a falba vésve évszámot lehetett látni, ami azt jelentette, hogy a bányászok akkor jártak ott a termeléssel. 172 lépcsőfok vezetett minket fel, ami után újra a hosszú, hideg, nedves folyosó következett. Amikor kiértünk, furcsa érzés volt, ahogy megcsapott minket a meleg levegő, nagy volt a hőmérsékletkülönbség.

Rövid pihenő után folytattuk az utunkat a **Tordai-hasadék** irányába. Már messziről lehetett látni ezt a mészkőszorosot, hatalmas kettényílt szikláit, mélyedéseit. Idegenvezetőnkkel nekiindultunk, hogy felderítsük a szoros szépségeit. Gyönyörű ösvényen haladtunk egyre beljebb, a természet szívébe.

Közben megismertük a hasadék keletkezésének Szent László királyunkhoz fűződő legendáját. A szoroson a Hesdát - patak folyik keresztül, melynek hol az egyik, hol a másik partján vezetett az utunk.

Függőhidakon keltünk át, köveken egyensúlyoztunk, barlangok mellett haladtunk el miközben fölénk tornyosultak a sziklaóriások. Sziklamászók nyomait is felfedeztük és találtunk egy vicces emlékművet, ami úgy nézett ki, mintha egy férfira ráesett volna egy szikla.

Elértünk egy olyan helyre, ahol a patak sekély volt és hatalmas kövek voltak benne, amikre ráültünk. Megpihentünk egy kicsit, fotókat készítettünk, a vízben hűtöttük le a kezünket, arcunkat, és néhányan a köveken átugráltak a patak túloldalára.

A visszavezető út is csodaszép volt, a fák lombjain és a sziklák között beszűrődő gyengülő napsütés fényében. A zöldek még zöldebbeknek, a víz még tisztábbnak és frissnek tűnt. Sok fotót készítettünk, mert nem tudtunk betelni ezzel a varázslatos élővilággal.

Fél órás buszozás után elérkeztünk kirándulásunk utolsó szálláshelyére, **Torockóra**. Három háznál lettünk elhelyezve, egyben a lányok tanár néniékkal, egy másikban a fiúk tanár bácsival és a harmadik helyen a velünk utazó felnőttek.

Mi, lányok a szállásadó nénitől megtudtuk, hogy Torockó az a hely, ahol kétszer kel fel a nap. Kedvesen elmesélte nekünk, hogy hogyan is van ez a Székelykő csúcsai miatt, és ha szerencsénk van, másnap reggel ezt meg is láthatjuk, mivel a szobáink ablakai pont erre a hegyre néznek.

Finom vacsorát kaptunk, még puliszkával is készültek nekünk, hogy megkóstoljuk ezt a népszerű erdélyi ételt. Kis séta után a fiúk átjöttek a mi szállásunk udvarára, ahol a tanáraink és a kísérő felnőttek közös játékokkal készültek az osztálynak. Voltak ügyességi vicces játékok, körjátékok, bújócskázás.

Nagyon sokat nevettünk, bohóckodtunk, beszélgettünk, miénk volt az egész udvar, az egész világ a Székelykő lábánál. Már teljesen besötétedett, amikor a fiúk elkészöntek és visszamentek a szállásukra, mi pedig fáradtan ágyba bújtunk. Nagyon jól éreztük magunkat egész nap.

Dorka és Áfra

7. nap – 06. 14. szombat

Reggel tanáraink ébresztettek minket, összepakoltuk a bőröndjeinket és beraktuk a buszba. Ekkor „kelt fel a nap másodszor” Torockón, fényesen bukkant ki a Székelykő csúcsa mögül.

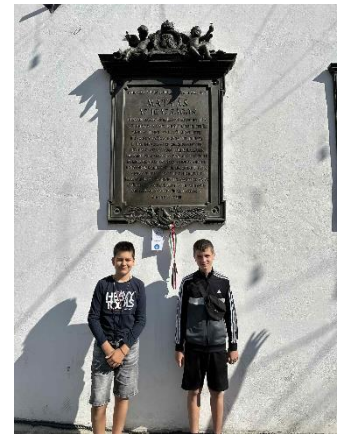
Majd indultunk reggelizni, a sokféle étel közül ma többen bundáskenyeret választottunk teával.

Utazásunk utolsó napja következett, magunk mögött hagytuk ezt a gyönyörű kis falucskát és indultunk **Kolozsvárra**. A város központjában szálltunk a buszról és idegenvezetőnkkel először Mátyás király szülőházához sétáltunk el, ahol sok érdekességet mesélt nekünk, többek között azt is, hogy vajon melyik ablak szobáiban születhetett Mátyás?

Megtudtuk, hogy a ház Kolozsvár legrégebbi emeletes kőháza, későbbi időkben kórházként, sőt börtönként is működött.

Koszorút helyeztünk el a ház falán lévő bronz emléktáblára, melynek avatására Jókai Mór írt verset.

Átsétáltunk Kolozsvár egykori piacterére, a főtérre, amelynek közepén a Szent Mihály – templomot néztük meg. Ez Erdély második legnagyobb területű temploma, a Brassói Fekete templom után, amit szintén láttunk a kirándulás első napjaiban. Római katolikus, gótikus stílusban épült és a legmagasabb templomtornya van 4 méteres kereszttel a tetején. Bent óriási boltozat magasodott fölénk, középkori falfestményekből megmaradt részleteket, gazdagon díszített csillárokat, szószéket, kisebb, nagyobb oltárokat láthattunk, sőt a Torinói lepel másolata is ki volt helyezve.

Kívülről is körbejártuk, ahol érdekességgént a falon két ágyúgolyót láttunk beépítve, valamint a legújabb felújítás során egy koronavírust ábrázoló szobrocskát.

A templom előtt helyezkedik el a híres Mátyás király emlékmű, Mátyás lovas szobra. Érdekessége, hogy a ló nem lép, nem emeli egyik lábát sem, hanem áll egy bástyán. A nyeregben a király harci sisak nélkül, kardját maga előtt fektetve tartja és a távolba néz.

Mindez a győzelmet és a nyugalmat sugározza. A szoborcsoporth többi alakjaiban felismertük Kinizsi Pált, Báthory Istvánt, Magyar Balázst a fekete sereg vezérét. Itt is, tiszteletünk jeléül elhelyeztük iskolánk koszorúját és csoportképet készítettünk.

Láttuk a tér körül a Városházát, a Bánffy – palotát. Kaptunk 30 perc szabadidőt az indulásig, sétáltunk a főtéren, fagyit vettünk, nézelődtünk, tanáraink megittak egy kávét a Rhédey Caféban.

K.Bence, V. Bence, Márton

Elbúcsúztunk Robi bácsitól, az idegenvezetőnkől, aki hiányozni fog nekünk. Sok érdekességet, vicces történetet hallhattunk tőle és nem csak az adott helyszínhez, látnivalóhoz kapcsolódva, hanem szívesen beszélt saját gyerekkoráról, családjáról, tapasztalatairól.

Ösztönzött minket a túrák során, nagyon jól megtervezte az adott programokra fordítható időt, ismerte a helyi szokásokat, tanácsokat adott.

Megtalálta velünk, diákokkal a közös hangot, érezte, ha fáradtak vagyunk, és nem tudunk úgy figyelni rá, ekkor rövidebbre fogta a mondandóját.

Köszönjük, hogy velünk tartott egy egész héten át és, hogy sokat tanulhattunk tőle!

A búcsú után már hazafelé indultunk, útközben rövid megállóval a körösfői kirakodóvásárban.

Tartalmas, programokkal, élményekkel teli emlékezetes utazásunk ezzel véget ért Erdélyben, buszunkkal tovább utaztunk hazafelé.

Szombaton este 6 órára érkeztünk Nagyrédére, az iskolánk elé, ahol már izgatottan vártak ránk a szüleink.

Köszönjük mindenkinek, aki valamilyen úton hozzájárult és lehetővé tette, hogy ez a csodálatos, élményekben gazdag, felejthetetlen kirándulás megvalósult! Köszönet:

- a Hatvani Tankerületi Központnak
- a Csillagösvény Utazási Irodának
- sofőrünknek, Patócs Lászlónak
- idegenvezetőnknek, Terebesi Róbernek
- tanárainknak és szüleinknek.

A beszámolót készítette:

- a Nagyrédei Szent Imre Általános Iskola 7. osztály tanulói,
- Sánta Éva osztályfőnök,
- Kerekné Szilva Andrea kísérő tanár és
- Zöldös Szabolcs projektvezető tanár.

Nagyréde, 2025. 06. 25.